

Μήπως τὸ νέον δάνειον τοῦ Σγούτα δὲν θὰ γίνη
 κι' ὁ Θεωρῆς σπαρακτικὸν θὰ φάλη ἐλεγείον,
 ἢ μὴ ρουθούνη φοιτητικὸν γερὸ δὲν θ' ἀπομείνη
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ἱερὸν σφαγεῖον;
 Μὴ πάλιν μᾶς ἐπαπειλοῦν ἀνήκουστα συμβάντα;
 μήπως τὰ χαρτοπαίγνια θὰ λείβουν κι' ἡ ρολίνας;
 μὴ τὴν χαμένη μου κι' ἐγὼ θ' ἀνακαλύψω τσάντα,
 ἢ μὴ γιὰ μάννα τοῦρανοῦ θὰ τρώμε καββαλίνας;
 Εὐδαιμονίαν ἀρα γε ἢ συμφορὰν ἀγγέλλεις;
 τίς εἶσαι, πόθεν ἔργεσαι, καὶ παρ' ἡμῶν τί θέλεις;
 Φάντ. Πλησίσις νὰ σοῦ ἐπῶ πολλὰ τῶν ἀπορρήτων...
 τὰς συζητήσεις ἀφῆσε καὶ προηγεύσασθαι σίτον.
 Ἐνὸς μικροῦ βαρῶς λιμὸς ἐστὴν πόλιν θὰ ἐνοικήσῃ
 καὶ τὴν κοιλία τοῦ ὁ καθείς με τοῦθλο θὰ τὴν τρίψῃ,
 οἱ φοβροὶ ὅλοι θὰ κλεισθῶν κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτή-
 οὔδὲ φωνὴ θ' ἀκούεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον, [ριον,
 κι' ἐκ βουλιμίας κάσιγνα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων
 θὰ τρώγουν τὰ κρανία των καθὰς τὸν Οὐγγολόν.
 Βωδὸν θὰ μείνῃ τῶν πολλῶν ρητόρων τὸ Βασίλειον...
 νεκροὶ θὰ πίπτουν πάμπολλοὶ μουτζόνοντας τὸν ἥλιον,
 καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς, ὕψων τὰς δύο χεῖρας,
 θ' ἀνοιξῇ πρὸς τοὺς Ἑλληνας τοῦ Κεντρικοῦ τὰς θύρας,
 οἱ πάντες δ' εἰς ἀσθήματος ὀρμώνοντο ὁμοῖοι
 θὰ τρώγετε τοὺς ποτικλοῦς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου.
 Ποῦ τότε Ἰσοζύγιον καὶ ποῦ Ναπολεόνι;
 ποῦ Κατηγορητήρια καὶ ποῦ μακρὸ Κορδόνι;
 ποῦ τόσων βελτιώσεων καὶ ποῦ σχεδίων πληθῶς;...
 τὰ πάντα στάκτη καὶ καπνός, οὐδ' ἐπὶ λίθου λίθος,

οὐδὲ λαγάνων βλάστησις, οὐδ' ἄλλη οὐδεμία,
 κι' εἰς ζῶν πάσης τάξεως λιμὸς καὶ βουλιμία.
 Τότε δὴ τὰς ὀδύμους κι' ὀλοφυρμούς καὶ θρήνοις,
 κι' ὁ λαγανάς Πρωθυπουργός, βουλιμιῶν κι' ἐκείνος,
 τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του θὰ κόψῃ πέρα πέρα
 καὶ θὰ χορτάσῃ με αὐτὰ λιμώττουσαν γαστέρα.
 Ἄλλ' ὅμως σὺ, ὦ Φασουλῆ, ποῦ πρώτος Ἑλληὼν εἶσαι
 εἰς πᾶσαν ἀποθήκην σου πολὺ σιτάρι κλείσει,
 κι' ὁπότεν ἔξαφρα ἰδῆς τὸ φάντασμα τῆς πείνας
 νὰ ἐπισκήψῃ ἀγρίον ἴστας ἱεράς Ἀθήνας,
 τὸν σίτον ὅλον σκόρπισε ἴστος ἰάλους Ἀθηναίους
 καθὼς ὁ σάφραν Ἰωσήφ ἴστος πάλαι Χαναταίους.
 Ἐμπρός σου ἐμφανίζομαι ἐν μέσῳ τῆς νικτὸς
 διότι σὺ μοῦ φαίνεσαι ὁ μᾶλλον ἐκλεκτός,
 ἂν δὲ ἡ πολυφιλήτοσ κι' ἐρατινὴ σου τσάντα
 εἰς τὰ καλά καθούμενα ἐγάρθῃ μιά γιὰ πάντα,
 ἀλλ' ὅμως σκέου, Φασουλῆ, πῶς πᾶς καλὸς παιδεύ-
 κι' ἐν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος ἐκείνος πάντα κλέβεται. [ται
 Σιτοβολῶν ἐκάστη σου ἄς γίνη ἀποθήκη.
 Φασ. Τίς σὺ;
 Φάντ. Τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ...
 Φασ. Θεέ μου, ποῖα φρίκη!..

(Τὸ φάντασμά ἀφανίζεται κραυγάζον εὐώμῳς
 κι' ὁ Φασουλῆς φαρδὸς πλατὺς ἀπλώνεται χαμαί.)

**Καὶ ὀλίγαι ποικιλίαι,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ Ἄ σ τ ο συνελήθετε τὸ ἔτος τοῦ τοῦ πρώτον
 πραγματευθῆν περὶ πολλῶν σποδαίων γεγονότων
 μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ μετριοπαθείας
 κι' εἰς ὅλα ἔβλεψεν εὐθεῖα καὶ σθένος ἀληθείας.
 Καὶ τώρα εἰσερχόμενον ἴστων δεύτερον τοῦ χρόνον
 μετὰ μεταρρυθμίσεων καὶ γλαυρῶν εἰκότων,
 καὶ δωρεὰς ὑπόχεται πολλὰς ἰδιαιτέρας
 πρὸς ὅλους τοὺς κληρόνους τῆν συνοδὸν ἐγκαίρως.
 Αὐτὸ τὸ ῥόλλον, ἄξιον γενναίας συνδρομῆς,
 ὅτ' ὅλοστο ἀποκρίνεται τοῦ καθενὸς κομμοσφῆρ.
 εἰς τοῦτο στίχους γράφομεν ἄνιστοι κι' ἑμεῖς
 καὶ ζωγραφίζεταί συχνὰ καὶ ἡ δίκη μας μοδῆρ.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦτικλην Παναγιώτης,
 ἀνὴρ δραστηριότητος καὶ μέγα πατριώτης,
 ἐσχάτως κράτωρ ἴστων ἐδῶ τοῦ Τσανακλή,
 τοῦ ἐν Καίφρῳ Ἑλλῶνος καὶ πρώτου δεσμικῆ,
 ποῦ βρίσκεται καὶ εἰς σπένδς με τὸν Κεῖθῳ σχέσιος
 καὶ προηγεῖται δι' αὐτὸν ταίγφρα ἐκ τῶν πρώτων,
 βραδία δ' ἔλαθε χρυσὸ εἰς ὅλας τὰς Ἐποείσις
 καὶ τὰ κανὰ τοῦ ἑκαμν κανοῦ καὶ πάντα πρότον.

Ταίγφρ' ἀνείστη τιμῆς καὶ δόξης ἀτίσιος,
 κι' εἰς τῆσθ ὄμοιο κἀννομία ποθεῖ καὶ λαχταρῆ
 εἰς τὸ ἔλα Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταθίου,
 νὰ καταλάβῃ τὴ ἡ τῆ ταίγφρα μὴ φορέ.

Ἐβῆκε κι' ὁ Βακκάκιος, γιμῆτος μὲ μεράκι,
 ποῦ γίνετ' Ἐρωτῆζόμενος ὄμοιο μαζὶ τὸν κελίθ...
 μετῆρσεσι καλλιπῆς τοῦ νέου Λυγρῶκη
 καὶ κομμοσφῆρ ἔλασε τὸν τυπογράφου Φέθρ.
 Τὴν ἐβρομάδα τρεῖς φορὰς πολεῖται εἰς τοὺς ὀρμούς,
 διδάσκων εἰς τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς κατὰ φῶνιν νόμοις.

Κι' ἑμεῖς εἰς γῶδων φέρομεν τὸν εὐγενῶν κριῶν
 πᾶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κορυαῖον,
 τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γέννη Φιλιακίθ,
 ποῦ οἱ κορυαῖς ὅτῃ στιγμή μὴ σφαιροτὸ φαλλίδι,
 ὅπὸ τὸ σπῆτι ἔφριεταί τοῦ Χατζηκυριακοῦ,
 ὅτ' ὁ Ἰσοζύγιον ἀντιπρὸ τῶν Οἰκονομιῶν...
 εἰς τοῦτο εἰ κἀράδης οὐκ ἔδεν πᾶν τοῦ καυῖ,
 καθ' ὅλα δι' οὐ φαίνεται εἰς Ἐβροκατάδων.

Ὁ Ραμφὸς γνωστός οὐκ ἀνάμ — πᾶς ὅτ' σπῆθί μου ἀνίθ,
 ὅτῃ Νεοκλήμ ἀνάμ — κι' ἀπὸ τοῦθσ συνορῆσι,
 μὲ ἐνοθελεῖτο ἔδῳ, — ἐπὶ ὅτ' ἔλαθ τρεῖς ὅτ' ἔδῳ,

μὲ Χμῆστον μὲ μὴ μάνθρα — μὲ μετὰ ὄ οικοδομῆ,
 καὶ μὴ χίρα ὄμοιο ἀνῆρα, — ποῦταν ἄλλοι μανθ.

Ἐκ τοῦ τυκογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοριορτὸς πολὺς.